

Alfonso Sánchez

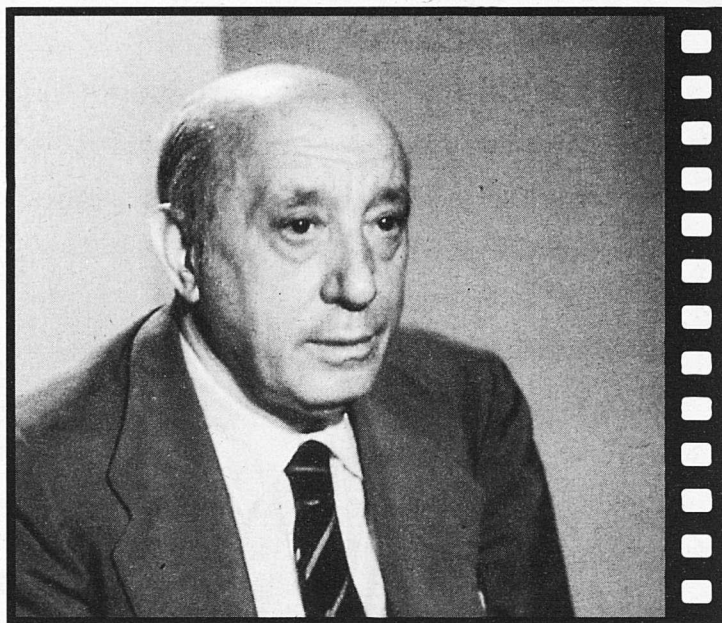
«presentar» pel·lícules, de la meua adolescència varen ensenyar-me a estimar i a valorar el cine. A mi, i, amb tota certesa, a més gent de la meua edat.

Va ser, a més, un personatge entranyable de la nostra peculiar mitologia adolescent, com els protagonistes d'aquell pre-culebró carpeto-vetònic que era *Crónicas de un pueblo*. El seu parlar peculiar ens el va fer estimar; era fàcil d'imitar. No hi havia imitador professional que no tengués el numeret dedicat a Alfonso Sánchez (és curiosa l'afició que té el país de riure's de personatges d'una

Jeroni Salom

Ignor del tot per quines raons (vull dir entre les que estam acostumats a aplicar per aquí per honorar, sempre a títol pòstum, els grans personatges; naixements, morts i tota la resta d'efemèrides més o manco habituals de la vida) l'altre dia es va retre un homenatge televisiu (varen passar *El Verdugo* i un petit documental de José Luis Garci; pocs dies després l'empenyador Umbral, des de la columna del seu diari bullangós, deia que era la millor obra del flamant Oscar) a Alfonso Sánchez. Els meus amics cinèfils i jo ens en vàrem alegrar. No ens hem oblidat mai d'Alfonso Sánchez.

No mentiria si dic que va ser de les primeres persones a qui vaig sentir parlar de cine d'una manera diguem-ne culta i civilitzada. Era el crític de cine per antonomàsia. Potser, d'una manera inconscient, aquelles seves aparicions per la televisió, anticipant-se a la moda de

ALFONSO SÁNCHEZ

certa vàlua; l'ex-ministre Morán, ha estat un dels darrers exemples).

Vist amb perspectiva, se'ns dibuixa el perfil d'un home apassionat pel cine i per tot el món que l'envolta. I dotat de l'enginy necessari per transmetre-ho. És de lamentar que l'altra art que més m'interessa, que és la Literatura, no hagi trobat uns comunicadors tan enstusiasmats com ell; i, avui, Jaume Figueres o Alex Gorina, continuen la seva línia.

En el citat documental de Garci apareixia un home ja malalt, conscient de l'adéu definitiu, però amb una ironia i una capacitat de riure's d'ell mateix que diu molt a favor seu. Un home identificat amb la ciutat on va viure gairebé tota la vida, hoste incansable dels vells cines de barri, bon gourmet i amb un extraordinari gust per les dones; Ainouk Aimée va ser la seva musa personal. Va confessar que mai de la vida li havia passat pel cap dirigir una pel·lícula. Un exemple que s'hauria de seguir.

Entre tants de personatges impresentables d'entre els que apareixen a les pantalles crec que és un signe de decència recordar cavallers d'un altre temps com Alfonso Sánchez.

TEMPS MODERNES

EDITA: Centre de Cultura "SA NOSTRA"
 DIRECTOR: Jaume Vidal Amengual
 SECRETÀRIA DE REDACCIÓ: Francisca Niell Llabrés
 ASSESSORAMENT LINGÜÍSTIC I TRADUCCIONS AL CATALÀ: Manel-Claudi Santos
 COL·LABORADORS:
 Miquel Pasqual Joan Obrador
 Jeroni Salom Antoni Serra
 Miquel Roca Toni Roca
 Pere Estelrich i Massutí Matias Vallés
 Domènec Garcias Josep Rosselló
 Manel-Claudi Santos Toni Figuera
 F. Javier Sánchez-Cuenca Camilo José Cela Conde
 Francesc Rotger J. A. Mendiola
 Elena Ortega Claudio Klynhout

1995

OCTUBRE

Núm. 16